Arbejderbevægelsens Bibliotek og Arkiv

ORIENTERING

Udgivet af Kommunistisk Arbejdskreds

Redaktion: Benito Scocozza (ansvh.) og Gotfred Appel

Nr. 5 Maj 1964

Et afgørende VALG

De kommunistiske partier verden over står over for et afgørende valg.

To forslag om indkaldelse af en konference for alle kommunistiske partier til løsning af uoverensstemmelserne er til debat - ét forslag, der kan føre til åben og dyb splittelse i den kommunistiske verdensbevægelse og til spaltning af den socialistiske lejr, og ét forslag, der tager sigte på at sikre bevarelse og gradvis styrkelse af enheden i den kommunistiske bevægelse og på at sikre den socialistiske lejrs fortsatte beståen. Også Danmarks kommunistiske Parti kender disse forslag, omend partiledelsen hidtil har hemmeligholdt dette for medlemmerne.

Forslagene er fremsat af henholdsvis Sovjetunionens og Kinas kommunistiske parti i en brevveksling, der den 8. maj blev offentliggjort i Peking.

I et brev af 29. februar 1964 til SUKPs centralkomite foreslog KKPs centralkomite som forberedelse til indkaldelse af en verdenskonference, der skulle kunne sikre enheden på grundlag af marxismen-leninismens revolutionære principper:

1) At de kinesisk-sovjetiske partisamtaler, der er et nødvendigt forberedende skridt, hvis broderpartiernes møde skal blive en succes, blev genoptaget i Peking fra den 10. til den 25. oktober 1964.

2) At der som næste forberedende skridt indkaldtes til et møde for de kommunistiske partier i de 13 socialistiske lande plus partierne i Indonesien, Japan, Italien og Frankrig.

I sit svar på det kinesiske brev af 29. februar foreslog SUKPs centralkomite den 7. marts:

1) At mødet for repræsentanter for SUKP og KKP fortsættes i Peking i maj 1964.

2) At det forberedende møde for repræsentanter for 26 partier indkaldes i juni-juli 1964.

3) At det internationale møde, med broderpartiernes godkendelse, afholdes i efteråret 1964.

Den 3. april offentliggjorde SUKP dernæst M.A. Suslovs beretning på centralkomitemødet i februar, og en ny voldsom serie sovjetiske angreb på Kinas kommunistiske Parti tog dermed sin begyndelse.

Kinas kommunistiske Parti svarede den 7. maj og skrev bl.a.. (fremhævelserne vore):

"Kammerater! VI ER IMOD SPLITTELSE. Før alle jeres magiske våben er bragt frem, før hver parts sag og hensigter er gjort klare, og før fulde forberedelser er tilendebragt, kan afhol-

A N N O N C E



1870 1960

LÆNGE LEVE LENINISMEN

Det oftest citerede - eller rettere sagt det oftest forkert cite rede værk i den internationale kommunistiske debat.

Bogen, der koster 14,50 i boghandelen, rummer på sine 112 sider tre artikler - én af redaktionen af Renmin Ribao, én af Hongqi og en tale af Lu Ting-yi - i anledning af Lenins 90-årsdag i 1960.

"Længe leve leninismen" er endnu mere aktuel i dag end for fire år siden. Det er langt mere end et indlæg i en debat, det er en samlet fremstilling af en række af marxismen-leninismens grund-principper og et fuldgyldigt forsvar for leninismen imod revisi - nisternes angreb.

"Længe leve leninismen" er således ikke blot Kinas kommunistiske Partis mening om krig og fred, overgangen til socialismen, hold-ningen til imperialismen og mange andre problemer, den er et skat-kammer for enhver, der ønsker at kende det grundlag, hvorpå et kommunistisk parti må arbejde, hvor det end befinder sig i verden!

DERES BOGHANDLER SKAFFER DEN

Forlaget FUTURA

delse af samtaler mellem det kinesiske og det sovjetiske parti og af et international møde for broderpartier KUN FØRE TIL SPLITTELSE, OG DETTE KAN VI IKKE GÅ MED TIL.

Ud fra de nuværende omstændigheder at dømme er det ikke blot umuligt at afholde to-partisamtalerne i maj, men det vil også være for tidligt at holde dem i oktober. Vi anser det for mere passende at udskyde dem til et eller andet tidspunkt i første halvdel af næste år, f.eks. i maj. Og hvis enten den kinesiske eller den sovjetiske part. til den tid mener, at tiden endnu ikke er moden, kan de yderligere udsættes."

Senere i samme brev skriver KKPs centralkomite:

"V "Vi hævder, at en række forberedende skridt er nødvendige for at gøre det internationale møde for broderpartier til en succes, og at de bør omfatte afholdelse af samtaler mellem det kinesiske og det sovjetiske parti og af tosidede eller flersidede samtaler blandt broderpartier, indkaldelse af et forberedende møde for broderpartier og opnåelse af ENSTEMMIG OVERENSKOMST på dette møde. Ud fra de nuværende omstændigheder at dømme, kan det KRÆVE MÅSKE FIRE ELLER FEM ÅR, ELLER ENDOG LÆNGERE AT FULDFØRE DISSE FORBEREDELSER."

Kammerater !

Det danske frontafsnit i den internationale kommunistiske bevægelse er kun lille - men det er vores, og det er vores pligt at gøre alt for at holde det, vores pligt fra dette afsnit at bidrage til en bevarelse og styrkelse af den kommunistiske verdensbevægelse og af den socialistiske lejr!

LAND og FOLK gav i en ledende artikel den 4. april i år fuld tilslutning til det sovjetiske forslag om en snarlig verdenskonference. DK s centralkomite udtalte fra sit møde den 18. april (Land og Folk dagen efter), at "vi nu (anser) en sådan konference for særlig påkrævet, og vi anser det for ønskeligt snarest at få påbegyndt de nødvendige forberedelser". Ib Nørlund uddybede tilslutningen i sin tale til DKU (Land og Folk 20. maj).

En konference for alverdens kommunistiske partier, hvorom man som sagerne står i dag på forhånd kan sige, at den i k k e vil føre til enighed om de afgørende problemer, kan kun føre til en uddybelse af den eksisterende kløft og måske til åbent brud. Og et sådant åbent brud i den kommunistiske verdensbevægelse og i den socialistiske lejr kan kun tjene imperialismens, fjendens interesser! Vil DKP medvirke hertil ? Vil DKPs ledelse tage medansvar herfor ? Vil DKPs medlemmer finde sig heri ?

Størsteparten af Danmarks kommunistiske Partis medlemmer er på grund af partiledelsens og Land og Folks bevidste undertrykkelse og forvrængning af argumenterne fra Kinas og andre marxistisk-leninistiske partiers side uenige med os om uoverensstemmelsernes karakter. Vi kan endnu i dag ikke blive enige om, hvor ansvaret for striden skal placeres. Men betyder det også, at vi ikke kan blive enige om, at striden e r der, og at den ikke kan løses fra den ene dag til den anden ? Betyder det også, at vi ikke kan blive enige om, at striden ikke kan og ikke må søges løst gennem flertalsbeslutninger ?

Kan vi i dag blive enige om, at spørgsmålet om, hvorvidt 2 + 2 = 5 eller 2 + 2 = 4, i k k e kan afgøres ved håndsoprækning? Så burde vi også kunne blive enige om, at uoverensstemmelserne omkring en række principspørgsmål i den kommunistiske bevægelse k u n

kan løses gennem rådslagning, gennem fuld udveksling af synspunkter indtil man når til e n s t e m m i g h e d på et principielt rigtigt grundlag. Er vi enige så langt, kan vi også blive enige om, at noget sådant, som stillingen er i dag, vil tage tid - formentlig endda lang tid.

Ansvaret for enheden i den kommunistiske verdensbevægelse hviler også på os. Hvis Danmarks kommunistiske Parti, hvis danske kommunister glemmer, at prøvestenen for et partis internationalistiske ånd i dag er dets indstilling til h e l e den socialistiske lejr, hvis DKP deltager i en "verdens"konference, om hvis afholdelse der ikke er enighed i den kommunistiske bevægelse, da tager det medansvar for en skæbnesvanger splittelse, der vil tilføje socialismens sag uhyre skade.

Det står først og fremmest til partiets medlemmer at afgøre, om de vil gøres medansvarlige, eller de vil forhindre partiledelsen i at medvirke til et åbent brud !

+

HVAD er SPLITTELSE?

Splittelse er et politisk begreb, ikke et organisatorisk begreb. Spørgsmålet om, hvem der splitter i den politiske arbejderbevægelse, afgøres ikke af hvem at to grupper i et parti, der i den givne situation beholder fanen, partihovedkvarteret, pengekassen, navnet, organet - det afgøres ikke engang af, hvem af de to parter, der i den givne situation beholder flertallet af de organiserede medlemmer, eller af, hvem der ved en afstemning i centralkomite eller på kongre får flest stemmer.

Spørgsmålet om, hvem der splitter, afgøres ene og alene af, hvem af de to parter, der fastholder den proletariske arbejderpolitik, håndhæver den marxistisk-leninistiske politik og de revolutionære principper.

Var det måske Lenin og bolsjevikerne, der i 1914 splittede II Internationale ? Nej, det var de socialdemokratiske partier, der svigtede internationalismen og stemte for imperialisternes krigsbevillinger til "fædrelandsforsvar".

Var det måske de folk, der i 1919 dannede Danmarks kommunistiske Parti, der splittede dansk politisk arbejderbevægelse ? Nej, det var det overmægtige, altdominerende socialdemokratiske parti med dets hus og blad, der splittede, fordi det svigtede marxismen, svigtede socialismen. Den organisatoriske opdeling er kun det praktiske udslag af den politiske splittelse.

Var det Aksel Larsen, der splittede DKP i 1958 ? Javist, men i k k e fordi han var i mindretal, men fordi han svigtede internationalismens principper.

Hvem er det da, der splitter i dag ? - est

1. MAJ

Majdagen er den proletariske internationalismes dag.
1.maj marcherer arbejderklassen, demonstrerer sin vilje til at styrte kapitalismen, sin vilje til revolution.

1.maj marcherer arbejderklassen i alverdens lande, og den demonstrerer dermed, at dens kamp går på tværs af alle faglige, nationale og sproglige grænser.

1.maj demonstrerer arbejderklassen sin vilje til sejr.

1.maj samles arbejderklassen for at udveksle erfaringer, for at gøre status og for at tage bestik af fremtiden.

I det store perspektiv er der al mulig grund til optimisme; kampen mod imperialismen skærpes dag for dag, og det socialistiske verdenssystem konsolideres dag for dag.

Men kampen mod imperialismen, for socialismen er kompliceret og stiller store krav til arbejderklassens fortrop, kommunisterne. Kampen kender både sejre og nederlag, solidaritet og svigten, retlinethed og bedrag, kløgt og tåbeligheder, samling og splittelse. Og kampen føres mod en fjende, som intet middel skyer for endnu en stakket stund at holde et forældet samfunds mekanisme i gang; kampen kræver derfor årvågenhed, principfasthed og smidighed.

Siden "Det kommunistiske Manifest"s dage har arbejderbevægelsen bestandigt drøftet kampens strategi og taktik; og denne drøftelse har medført splittelse i arbejderbevægelsen. Nogen blev simpelthen købt af klassefjenden, andre faldt for borgerskabets smiger og undertiden begavede kampformer, atter andre blev trætte og gav op - og mange flere troede, at der fandtes en lettere vej, en genvej til målet, men genvejen endte altid blindt i klassesamerbejdet og kapitulationen.

Arbejderklassens fortrop har altid måttet gøre sig fri af folk, der kapitulerede; bestandigt har arbejderbevægelsen måttet gøre op med og rase mod sine egne tidligere kampfæller; bestandigt har arbejderbevægelsen måttet gøre op med overløbere, sekterer, revisionister, reformister.... . Enheden i arbejderklassen bragte sejre, men enheden blev uophørligt sat på prøve - nogen sprang fra, kampen hæmmedes, og opgøret med dem, der sprang fra, var nødvendigt, for at ny enhed kunne skabes.

1914 er det store tragiske eksempel; ved Første Verdenskrigs udbrud høstedes den rådne frugt af reformisternes og revisionisternes langsomme udhulning af Europas store socialistiske partier. I stedet for at mobilisere arbejderklassen imod den imperialistiske krig, sendte partilederne arbejderne i skyttegravene for imperialisterne. Kun bolsjevikerne i Rusland og andre sande marxister med dem gik mod krigen. Men Lenin og hans kampfæller måtte begynde n æ s t e n forfra.

Disse erfaringer fra erbejderbevægelsens udvikling er værd at holde for øje på majdagen 1964, thi også i vor tid er der folk, der svigter, der giver op, der kapitulerer. Også idag er der folk, der foretrækker klassesamarbejdet for klassekampen.

Er det ikke for stærke ord? Er det ikke nogle af de skældsord, som i den internationale debat generer de sarte og forfinede salonkummunister?

Måske. Men der er dækning for ordene. Et blik på situationen i verden idag, og ikke mindst på den kommunistiske verdensbevægelse, vil vise det.

Hvem indgår aftaler med USA-imperialisterne om atomprøvestop henover hovedet på andre socialistiske magter og kommunistiske partier? Hvem fabler om klassefjendens "sunde fornuft"? Hvem overfører principielle diskussioner til det statslige område og benytter sig af sine økonomiske og stormagtspolitiske positioner? Hvem er det, der tilskynder brutalt undertrykte kommunistiske partier i Spanien, Brasilien og andre steder til at tale om "fredelig overgang til socialismen" ? Hvem spiller hasard med USA om Cubas skæbne og bifalder forslag om inspektion på et suverænt socialistisk lands område? Hvem beskylder på falsk grundlag et andet kommunistisk parti for at ønske krig? Og vi kunne fortsætte i en uendelighed.

Vi behøver ikke mere gækkeri. Og måske vil nogen, som hurtigt har fundet svarene, forarget indvende: Anti-sovjetisme.

Men en afsløring af de sovjetiske lederes opportunistiske manøvrer er i k k e anti-sovjetisme, ligesålidt som afsløringer af Titos, Kennedys og Francos manøvrer er anti-jugoslavisme, anti-amerikanisme eller anti-spanisme.

Det er en internationalistisk pligt at afsløre dem, der svigter, uanset i hvilket land de er statsborgere.

Og her er det, netop her, at Danmarks kommunistiske Partis ledere fuldstændigt har forladt den proletariske internationalismes grundlag. Den proletariske pligt til at forsvare Sovjetunionen mod imperialisternes anslag er idag forvandlet til latterlige efterabende rejehop. Når Hrustjov klapper Tito på skulderen, klapper DKP med og siger noget om, at Tito har ændret sig - uden at ane nogetsomhelst om, hvordan han har ændret sig. Når Hrustjov logrer for Nehru og nærer betænkeligheder ved Kinas grænsepolitik, ja, så nærer DKPs ledere også betænkeligheder ved den kinesiske politik - uden at ane nogetsomhelst om, hvorfor man nærer disse betænkeligheder. Når Hrustjov proklamerer, at han og imperialisterne sikkert kan blive enige om total international afrustning, så opgiver DKP gladeligt sin modstand mod SFs isolerede afrustning, overtager selv parolen og siger at det har de da ment hele tiden - uden at nogen af DKPs ledere egentlig aner, hvad det er de har ment hele tiden. Og når Hrustjov erklærer, at albanerne er forbrydere og banditter, ja, så finder DKP straks ud af det samme og siger stygge ting om albanerne - uden at DKPs ledere egentlig aner nogetsomhelst om, hvad der foregår i Albanien. Deres manglende viden burde da i hvert fald medføre, at de tav i deres uvidenhed, men ikke engang det gør de.

Og vi kunne fortsætte i én uendelighed.

En sådan ukritisk eftersnakkende holdning har i n t e t med proletarisk internationalisme at gøre. Og når DKPs ledere på så vigtige områder lader andre tænke og handle for sig, hvordan skulle man da nære nogen tiltro til, at de kunne magte at tænke en selvstændig tanke i forbindelse med almindelig dansk politik?

Her er et par eksempler fra principløshedens overdrev:

Hvorfor er bedriftsråd bedrageri i 1958, men den helt geniale parole i 1964?

Hvorfor er mulighederne for "at benytte sig" af Folketinget ved overgangen til socialismen revisionisme og klasseforrædderi, når SF siger det, men den helt geniale "demokratiske fornyelse", når DKP siger det?

Hvorfor er stormagtsgarantier til dansk neutralitet værdiløse, når de tyske imperialister afgiver dem, men den helt geniale udenrigspolitiske løsning, når bl.a. de amerikanske imperialister afgiver dem?

Hvorfor er isoleret dansk afrustning en "valgfidus", når Aksel Larsen siger det, men den helt geniale politik, når Gelius Lund siger det?

Og vi kunne fortsætte i én uendelighed.

Til sådanne selvmodsigelser er DKPs ledere nået, fordi deres politik er principløs skrivebordspolitik uden kontakt med den barske virkelighed.

Men floskerne og deres egen organisatoriske selvopholdelsesdrift h a r de dog bevaret uændret. Valgkampen er et tragi-komisk eksempel herpå. Hvem er det, der råber højest om "arbejderklassens enhed"? Hvem er det, der råber højest om mulighederne af "et arbejderflertal" i Folketinget, selv om enhver kommunist ud af egen erfaring burde vide, at socialdemokratiet i k k e er et arbejderparti, men et småborgerligt parti.

Men midt i floskel-sværmen om "arbejderflertal i Folketinget" svigter DKPs ledelse fuldstændigt enhedspolitiken i praksis. Når SF splittes, f r y d e r man sig. Nam, nam, nu skal Kommunistisk Parti vel nok profitere af den splittelse. Havde det ikke været rimeligere, om DKP klart og utvetydigt havde støttet venstrekræfterne i SF mod udbryderne? Havde det ikke været en nærliggende politisk opgave at fastholde venstrekræfterne i SF, således at DKP på engang kunne tvinge SF til klarere afstandtagen fra højre-tendenserne og afsløre SF-ledelsens eventuelle opportunistiske

Ikrumspring op til valget? Men i stedet for konkret, virkelighedsnær enheds-
politik f r y d e r man sig principløst og barnagtigt over splittelsen,
og DKP-ledelsen kaster sig dermed lige lukt ud i det almindelige borger-
lige lumpne parlamentariske spil, hvorved DKP blot for at rage nogle
mandater til sig kommer til at gå socialdemokratiets ærinde, idet social-
demokraterne n e t o p ønsker, at SF og DKP skal kaste sig ud i et kap-
løb om mandater, således at regeringspartierne kan profitere af venstre-
fløjens splittelse. Sekterisme, principløshed og partiegoisme i skøn for-
ening, det er DKP-ledelsens reelle politik bag ved de mange fraser om
arbejderklassens enhed.

DKP-ledelsens dogmatiske og revisionistiske linje rejser ubønhørligt
kravet om en virkelig kommunistisk politik i Danmark.

På majdagen gør kommunisterne status.

På majdagen gør arbejderklassen status.

På negativsiden 1964 findes en uhyre og tyngende post: Savnet af et
virkeligt, principfast og revolutionært dansk kommunistisk parti.

12 punkter, som findes andetsteds i dette
nummer af ORIENTERING, anviser vejen for kommunistisk politik i Danmark.

redaktionen.

STØT ORIENTERING!

Vi takker de mange kammerater, som har sendt og fortsat sender økonomiske bidrag til "ORIENTERING".

Samtidig vil vi opfordre kammeraterne til fortsat at yde økonomisk støtte til vor virksomhed - og vi opfordrer i særdeleshed de mange kammerater, der i den senere tid har vist interesse for vort arbejde til at støtte ORIENTERING. Vi vil derigennem få lejlighed til at udvide vor virksomhed.

STØT ORIENTERING.

SKRIV TIL ORIENTERING.

KRITIK, FORSLAG og INDLÆG ER VELKOMNE.

VÆR MED TIL AT UDBREDE ORIENTERING.

Ø K O N O M I S K S T Ø T T E
E R G A R A N T I E N F O R
"O R I E N T E R I N G" s
U D V I D E L S E og
U D B R E D E L S E

Alle bidrag - såvel store som små - bedes indsat på giro

12 79 25 + 12 79 25 + 12 79 25 + 12 79 25 + 12 79 25

Jugoslaviske noter 2

I sidste nummer af ORIENTERING (4) behandlede vi forskellige sider af jugoslavisk politik, idet vi stillede to spørgsmål i forbindelse med jugoslaviske forhold:

- for det første: Har titoismen i de senere år undergået sådanne forandringer, at det kan berettige de sovjetiske ledere og med dem DKPs ledelse til at erklære de jugoslaviske ledere deres kærlighed og dermed svigte de 81 partiers fordømmelse af den jugoslaviske revisionisme i Moskva-erklæringen af 1960?

- og for det andet: Er det titoisterne, der har ændret sig - eller er det ikke snarere de sovjetiske og danske partiledere, som har nærmet sig den jugoslaviske revisionisme?

Disse to spørgsmål er af afgørende betydning for at vurdere kommunistisk politik i disse år og ikke mindst af betydning ved en vurdering af den skarpe debat om Jugoslavien, som finder sted i den kommunistiske verdensbevægelse.

Vi skal - som i sidste nummer - bemærke, at analysen af jugoslaviske forhold og politik u d e l u k k e n d e baseres på j u g o s l a v e r n e s e g n e kilder.

IV.

Om arbejderrådene i Jugoslavien: Ethvert land, som skal bygge socialismen, bliver stillet overfor et vigtigt problem, der ofte er svært at løse: Hvorledes skal man finde det rette forhold og den rette vekselvirkning mellem statsplanlægningen og de enkelte arbejdende menneskers initiativ, hvis man f.eks. ensidigt lægger vægt på den centrale statsplanlægning og lader denne tage sig af så godt som alle detailler, vil man meget let havne i virkelighedsfjern administreren af det økonomiske liv og dermed i stiv bureaukratisme. Lægger man omvendt ensidig vægt på de arbejdende menneskers personlige initiativ og reducerer statsplanlægningens opgaver til en rammeplanlægning, havner man meget let i et økonomisk anarki, hvor grobunden for kapitalismen er betænkelig nær, idet det personlige initiativ ofte fører over i det private initiativ, i konkurrence på markedet, i indbyrdes konkurrence på liv og død virksomhederne imellem, i svigtende kontrol med priserne og i en virksomhedsegoisme, der i et og alt minder om forholdene under kapitalismen.

Netop denne sidste grøft med spirende privatkapitalisme er den jugoslaviske udvikling havnet i. Men de jugoslaviske ledere dækker over denne kendsgerning ved uophørligt at prale med "de arbejdendes demokrati" eller "arbejdernes selvforvaltning", som det hedder i jugoslavisk sprogbrug.

Lad os se lidt på denne "arbejdernes selvforvaltning".

Jugoslaverne karakteriserer selv systemet for "arbejdernes selvforvaltning" på denne noget indviklede måde:

" 1950-loven overdrog ikke ejendomsretten til produktionsmidlerne, der er det arbejdende folks fælles ejendom, til kollektivet, men kun retten til at administrere produktionsmidlerne. Således mistede staten, som hidtil havde haft ejendomsretten, denne ret, mens det arbejdende kollektiv ikke kom i besiddelse af ejendomsretten: Den ophørte med at eksistere. Produktionsmidlerne, som forvaltes af de arbejdende kollektiver og deres organer for selvforvaltning (dvs.arbejderrådene. Vor anm.) ,er samfundsmæssig ejendom, hvilket ikke betyder, at der er tale om et juridisk ejendomsforhold, men om et samfundsmæssigt ejendomsforhold. Dette forhold afspejles ved at den samfundsmæssige ejendom udnyttes af det arbejdende folks egne interesser og samfundets interesser, dvs. at alle produktionsmidler, som omfattes af denne ejendomsform, er tilgængelige for alle arbejdende mennesker, og at den samfundsmæssige ejendom dels tjener til at opnå en andel af det samfundsmæssige produkt med henblik på tilfredsstillelsen af det arbejdende folks individuelle og fælles behov, og dels tjener til at øge den samfundsmæssige akkumulation....".(Cit.fra dr.Maks Snuderl: Et revolutionært vendepunkt i den økonomiske ledelse. I

artikelsamlingen: Two Decades of Socialist Yugoslavia. Beograd 1964 nr.2, side 35).

Lad os forsøge at udrede trådene i dette tågesnak, som er det jugoslaviske samfunds økonomiske grundlov. For det første siger Snuderl, at staten i k k e ejer produktionsmidlerne, og at de kollektivt ledede virksomheder h e l l e r i k k e ejer produktionsmidlerne. Ejendomsretten er simpelthen forsvundet ud i den blå ludt. Og han tilføjer derfor følgerigtigt, at der j u r i d i s k i k k e findes nogen ejendomsret. Nej, i stedet findes der en "samfundsmæssig ejendomsform", hvilket vil sige, at produktionsmidlerne "er tilgængelige for alle arbejdende mennesker."

Sagt på jævnt dansk: E n h v e r kan disponere over produktionsmidlerne, thi når staten ikke besidder produktionsmidlerne, dvs. når der ikke eksisterer en statslig ejendomsret, da ken en eller flere i fællesskab disponere over produktionsmidler, hvis det passer dem. I realiteten er decentraliseringen så vidt gennemført, at omend statsmagten kan udarbejde en rammeplan for den økonomiske aktivitet, da er det i s i d s t e e n d e virksomhederne s e l v, der gennem deres dispositionsret over produktionsmidlerne har det sidste ord i ethvert spørgsmål, der vedrører produktionsplanlægningen.

Dette er i k k e demokrati, det er anarki. Bag alt vrøvlet om, at ejendomsretten til produktionsmidlerne "er ophørt med at eksistere", ligger den simple kendsgerning, at det er de enkelte virksomheder, der i og med at de har dispositionsretten over produktionsmidlerne sidder inde med s e l v e ejendomsretten.

Følgende citat fra jugoslaviske skrifter beviser dette:

"Siden 1954 er der blevet truffet en række nye foranstaltninger omkring investeringsaktiviteten. Deres formål har været at fjerne visse modsigelser i investeringssystemets funktion på baggrund af den voksende decentralisering af finansieringskilderne, og som følge heraf kunne den decentraliserede ret til at træffe beslutninger (decisionmaking) på finansieringsområdet have medført visse afvigelser fra rammen for, størrelsen og retningen af investeringerne, således som statsplanen bestemmer den." (Efterkrigsperiodens investeringer. Artikel i "Yugoslav Survey", nr. 15. okt.-dec. 1963, side 2157)

Med andre og jævnere ord: Det centrale spørgsmål om, h v e m der har ret til at investere, er i Jugoslavien løst ved, at de enkelte virksomheder s e l v investerer efter det behov, som de på baggrund af konkurrencen mener at besidde. Statsplanens opgave er reduceret til at være en regulerende faktor.

Hvilke konsekvenser får nu denne decentralisering?

Herom siges der i samme artikel:

"De ugunstige år 1961 og 1962 (som prægedes af vanskeligheder for jugoslavisk økonomi. Vor anm.) var uden tvivl ansvarlige for en vis tilbageholdenhed med hensyn til de "økonomiske organisationers"(dvs. virksomhedernes eller en gruppe af borgeres organisationer, som træffer økonomiske beslutninger) investeringsiver. Idet de var nærmere knyttet til markedet og dettes ansporing til investeringsaktivitet, reagerede de "økonomiske organisationer" mere spontant overfor den langsommere økonomiske vækst i disse to år." (Samme artikel, side 2171)

Med andre og jævnere ord: Som i ethvert andet kapitalistisk land er der i Jugoslavien opstået en markedsdirigeret økonomi, og investeringerne foretages alt eftersom markedet svigter eller ikke, uden statens sikre planlægning, eller rettere: på samme måde som i de kapitalistiske lande, som præges af konjunktursvingninger.

Dette forhold, at m a r k e d e t , et frit marked med fri prisdannelse, tager magten fra planlægningen er i strid modsætning til selve socialismens økonomiske grundlov, hvor staten planlægger produktionen udfra såvel borgernes behov som udfra de eksisterende økonomiske muligheder.

En tragi-komisk følge af kapitalismens renæssance i Jugoslavien er følgende bemærkning fra jugoslavisk side:

" .. produktion, som ikke er tilstrækkelig økonomisk, fører til mange svagheder, indbefattet den værste af alle, som er virksomhedernes

voksende krav om, at deres tab, som først og fremmest skyldes manglende indsats for at opnå en økonomisk, udbyttegivende produktion, skal erstattes af subsidier." (Cit. fra "Træk fra den jugoslaviske økonomis udvikling " af Zoran Jovanovic, artikel i "Yugoslav Trade Unions", Beogr sept. 1963, nr. 10, side 29-30)

Atter med andre og jævnere ord: På grund af konkurrencen på markede i kølvandet af konjunktursvingningerne er der virksomheder, som har svært ved at klare sig, og derfor kræver de statsstøtte. Og Jovanovic udmaler udover statsstøtten det grusomme perspektiv, som deraf kan følge, at staten bliver t v u n g e t til at fastsætte f a s t e priser.

Og for forbrugerne har den voksende frie konkurrence medført, at fødevarepriserne fra årsskiftet 1959/60 til årsskiftet 1962/63 er steget med 15 pct., tobak og drikkevarer med 16 pct., og tekstiler o.lign. med 6 pct., og på trods af visse nedgange i husleje og andre udgifter steg det samlede prisniveau med 6 pct. Ifølge de nyeste oplysninger fra Jugoslavien fortsætter denne prisstigning. (Jvf.Statistical Pocketbook o Yugoslavia, Beograd maj 1963, side 90)

Endelig må spørgsmålet rejses:

Hvor decentraliseret er det økonomiske system egentlig?

Ifølge samme statistiske kilde findes der i Jugoslavien 31/3 1962 ialt 18033 økonomiske organisationer, der - som nævnt - er s e l v - s t æ n d i g e organisationer for virksomheder, og som har til opgave at tilrettelægge virksomhedernes økonomiske politik. Desuden har alle borgere i Jugoslavien når som helst ret til at skyde penge sammen, grundlægge en økonomisk organisation og med dennes midler oprette en virksomhed. Ifølge samme statistik synes denne trafik at florere, eftersom de 7828 af de 18033 økonomiske organisationer bestod af mellem 6 og 15 medlemmer.Omskrevet til jævnt dansk: små aktieselskaber.

Udviklingen henimod den totale afskaffelse af statens og de lokale myndigheders indflydelse på den økonomiske virksomhed er dog endnu ikke fuldbyrdet - og de jugoslaviske ledere beklager sig over, at det i k k går hurtigt nok.

Fra 1947 og til 1962 fordelte investeringerne sig således, at state og kommunerne måtte investere henholdsvis 100 pct. i 1947 og 64 pct. i 1962, mens procenten for "økonomiske organisationer" o.lign. var 0 i 194 og 36 i 1962. Men dertil må føjes, at der her er tale om a l l e investeringer, således også kulturelle og sociale formål, som staten først o fremmest tager sig af. I den direkte produktive sektor spiller virksomhedernes egne investeringer en stærkt sigende rolle.(Se tabellerne i Yugoslav Survey, samme nr. side 2167 og 2172).

Hvad må uundgåeligt være konklusionerne på denne oversigt over den jugoslaviske økonomiske struktur?

For det første har man langsomt, men effektivt arbejdet sig bort fr en solid og ansvarlig socialistisk statsplanlægning.

For det andet har man liberaliseret økonomien således, at priserne dannes på markedet efter den frie kapitalistiske konkurrences principper

For det tredje har man givet virksomhederne lejlighed til at bestemme så godt som suverænt, hvad der skal produceres og hvad der skal investeres.

For det fjerde har man åbnet muligheder for, at borgere, som ønsker at spekulere i høje priser indenfor visse varegrupper, kan slutte sig sammen og på i realiteten privat basis starte virksomheder.

For det femte har den frie konkurrence medført vanskeligheder for e række virksomheder, og kampen på markedet må derfor uundgåeligt medføre samme junglementalitet som i de kapitalistiske lande.

Disse fem karakteristiske træk ved Jugoslaviens overgang til kapitalismen er c e n t r a l e, når man skal vurdere "arbejderrådenes" rolle. Formelt leder disse råd deres virksomheder, og endnu er det i det store og hele ikke enkelte mennesker, som træffer beslutningerne, men r e e l t er det markedet, konjunkturerne, udbuddet, efterspørgslen og hvad kapitalismens kendte fænomener eller kaldes, som afgør de enkelte virksomheders skæbne. Og når arbejderne i k k e er herrer over h e l e samfundets produktionsliv gennem en afgørende planlægning, og når ar-

bejderne er underkastet markedsøkonomiens blinde kræfter, da er de ikke herrer i deres eget land - da er al snak om socialisme en blodig farce.

Arbejderrådene har ret til på liv og død at udkonkurrere andre virksomheder og bibringe disse virksomheders arbejderråd vanskeligheder. Kapitalismen restaureres i Jugoslavien, og arbejderrådenes højt besungne suveræne ret til at bestemme over deres egne virksomheders produktion og plan forvandler de ledende arbejdere til en samling småkapitalister, som i fællesskab søger at fremme sin egen virksomhed på andre virksomheders bekostning.

Der findes nu kun to veje tilbage for jugoslavisk arbejderklasse: Enten kapitulerer den overfor den voksende kapitalistiske infiltration og lader beslutningerne på de enkelte virksomheder overgå til kyniske ekspert er, som i realiteten får ejendomsretten til virksomhederne og dermed frie muligheder i markedskonkurrencen - eller også gennemtvinger den en ændring i de økonomiske forhold, således at samfundet på socialistisk vis planlægger produktionen, fastsætter priserne og betaler arbejdet i forhold til arbejdsindsatsen i stedet for i forhold til de enkelte virksomheders evne til at skrabe til sig på andres bekostning.

Med det nuværende mærkværdige system i Jugoslavien er man vidne til en slags arbejdernes udbytning af mindre heldige arbejdere, idet de heldige virksomheder skummer fløden, mens de mindre heldige virksomheders arbejdere dels får mindre indkomster og dels gennem de svingende og hovedsageligt stigende forbrugsvarer kommer til at betale gildet til gavn for de heldige virksomheders arbejdere.

De jugoslaviske ledere har dermed med deres økonomiske politik opnået en stadig splittelse i arbejderklassen og indført en raffineret form for udbytning.

Slagordet om "arbejdernes selvforvaltning" kan ikke i længden skjule dette forhold, ja, selv Hrustjovs nylige begejstring for selvforvaltningssystemet kan ikke stive det af i længden.

Benito Scocozza.

NB. Vi fortsætter i næste nummer med at behandle landbruget, udenrigshandelen og forskellige spørgsmål i jugoslavisk udenrigspolitik.

ÉT LAND KAN IKKE ERSTATTE DEN SOCIALISTISKE LEJR

"Rodong Shinmoon", der er organ for Koreas Arbejderpartis centralkomite skrev den 19. april i en ledende artikel bl.a. følgende klare ord:

"Den socialistiske lejr er den store frugt af den internationale arbejderklasses og de undertrykte arbejdende massers blodige kamp igennem en lang periode.

Den socialistiske lejr er vor tids store revolutionære kraft, et uovervindeligt bolværk for verdensfreden og en pålidelig garant for alle progressive menneskers sejr.

Intet enkelt parti eller land kan træde denne ædle sejrens frugt under fode.

Intet enkelt land, hvor stort det end kan være, kan tage den socialistiske lejrs plads. Ydermere: Intet land kan afvige fra marxistisk-leninistiske principper og afgøre og klare spørgsmål, der har forbindelse med den fælles interesse, efter forgodtbefindende, blot fordi det er et stort land og har en lang revolutionær historie.

Den antikinesiske kampagne, der den sidste tid er blevet piskет op til et nyt raseri, og den højrøstede snak om såkaldte "kollektive foranstaltninger" viser, at disse mennesker synker dybere ned i splittelsespolitiken."

Et parti i fremgang - *hvorhen ?*

Et parti i fremgang, proklamerede LAND og FOLK i en ledende artikel den 21. april, der sluttede med disse selvbevidste ord:

> Gennem sin klare stillingtagen til de nationale og internationale kampspørgsmål er Danmarks kommunistiske Parti blevet et parti i fremgang. Det fører an i kampen mod kapitalismen og skaber klarhed over for lygtemænds principløshed og nedarvet eftergivenhed, som kun kan skabe modløshed i arbejderklassen. Det kommunistiske parti kan og vil klare fremtidens opgaver, bl.a. ved en ny repræsentation i folketinget.

Partiets formand fulgte sagen op med en bombastisk erklæring om, at det var sidste gang, kommunisterne skulle ud og samle stillere. Vi kommer ind ved valget til efteråret, og udviklingen viser, at vi bliver der, lød det.

Lad os citere endnu engang og lade Knud Jespersen sige sin mening om venstrekræfternes muligheder i Danmark nu og i fremtiden. Han sagde på CK-mødet i april (Land og Folk, forsiden den 19. april)

> Venstrekræfternes e n e s t e mulighed for at sikre sig v a r i g indflydelse er bestemt af deres forståelse af nødvendigheden af kommunisternes deltagelse i folketinget.

Og som om dette ikke var nok, tilføjede han:

> Uden os vil de mange løfter og de berettigede krav hænge frit i luften. Men med kommunisterne vil venstrefronten i dansk politik kunne sikre sig indflydelse på kommende tiders store afgørelser.

Dette er væv - slet og ret. Flot klingende, men uhyggeligt tomme ord, der kun dækker over én eneste ting - total mangel på perspektiv for netop den kamp mod kapitalismen, som partiet påstår, at det fører an i !

For det første er udtalelsen udtryk for den for de moderne revisionister særegne tyrkertro på folketingets mulige rolle i kampen mod det kapitalistiske system, af hvis overbygning det er en del.

For det andet er den udtryk for den endnu lidt vage og ikke helt rodfæstede tro på, at det er muligt at styrte kapitalismen gennem et samarbejde mellem socialdemokrater og kommunister, som DKP i stigende grad har tilfælles med SF-folkene.

Til yderligere belysning kan citeres følgende fra den politiske udtalelse fra DKPs CK-møde den 18. og 19. januar (Land og Folk, forsiden den 20. januar 1964):

> "Arbejderklassen må vinde stærkere indflydelse i dansk politik. Derfor må der i det nye folketing sikres et flertal, som har forpligtelser over for arbejderklassen."

"Forpligtelser over for arbejderklassen" - man vover endnu ikke direkte at sige, at socialdemokratiet er et arbejderparti, der kæmper for kapitalismen. Men bag de omhyggelige formuleringer står, at socialdemokratiet, SF og DKP i fællesskab ved tilsammen at sikre sig flertal i folketinget "kan og må sikre en ny kurs i Danmark" (samme sted).

Det må imidlertid stå klart, at socialdemokratiet i k k e er et arbejderparti, og at SF heller ikke er det - ingen af disse partier repræsenterer arbejderklassens interesser i m o d det kapitalistiske samfund, omend de nok i varierende grad så småt arbejder for visse af den brede befolkningens sociale interesser inden for

rammerne af det kapitalistiske samfund. Et arbejderparti i dette ords rette betydning er et parti, der på marxismen-leninismens grund kæmper for at omstyrte det kapitalistiske samfund, lede folket med arbejderklassen i spidsen til at sønderbryde den gamle, kapitalistiske statsmagt - herunder, men ikke som hovedsagen, den prydelse på kapitalistklassens diktatur, der hedder folketinget - og erstatte den med en ny statsmagt - proletariatets diktatur i en eller anden form !

Socialdemokratiet har "forpligtelser" over for arbejderklassen, siger DKPs ledere. Javel, men hvilke forpligtelser socialdemokratiet, og lad os bare tage SF med her, gennem valgløfter og stemmeafgivning end kan påtage og pådrage sig for deres arbejde i folketinget, fører det ikke ét skridt i retning af socialisme.

Al DKPs snak om sådanne forpligtelser, om et sådant flertal i folketinget, om reelle muligheder for en "ny kurs i dansk politik" blot fordi der kommer tre-fire kommunister ind, tjener kun til at skabe illusioner og fører arbejderklassen længere bort fra socialistisk tankegang.

Og DKPs ledelse regner jo kun med nogle få kommunistiske mandater ved valget i september. Det fremgår bl.a. af interviewet i Land og Folk den 26. januar 1964 med partisekretær Ingmar Wagner, der som begrundelse for sin valgoptimisme udtrykkeligt sagde, at "vi jo ikke skal præstere en større fremgang, end at det ligger inden for mulighedernes grænse."

Danmarks kommunistiske Parti går til valg på en uhyrlighed. Det går til valg på den bundfalske parole om, at nogle få kommunistiske mandater vil ændre det politiske billede i Danmark. Det går til valg på den bundfordærvelige parole om, at "venstrekræfternes eneste mulighed for at sikre sig varig indflydelse" ligger i at st stemme en lille håndfuld af DKPs ledende folk ind i folketinget!

DERMED HAR D K P FORLADT MARXISMEN-LENINISMENS GRUND. DET HAR DERMED FOR DET FØRSTE YDET ENDNU ET BIDRAG TIL AT SPREDE FORVIRRING OG USIKKERHED OM SELVE DET GRUNDLÆGGENDE I ENHVER REVOLUTION, SPØRGSMÅLET OM STATSMAGTEN, OG DET HAR FOR DET ANDET FRIVILLIGT GIVET AFKALD PÅ ROLLEN SOM DEN FØRENDE KRAFT I DENNE REVOLUTION - OG PÅ SELVE SOCIALISMEN !

DKP "kæmper" under sin nuværende ledelse ikke for socialismen, det fører ikke an i kampen mod kapitalismen - det logrer og lefler for det højt besungne folketing for at få lov til at deltage i administrationen af det kapitalistiske samfunds sociallovgivning, hverken mere eller mindre.

-o-o-

Hvis DKP derfor i dag er "et parti i fremgang" - og vi tvivler stadig, selvom det siden TV_krydsilden har været åbenbart, at socialdemokrater og radikale gerne så nogle flere tusinde stemmer på partiet, fordi dette kan svække SF - hvis DKP er i fremgang, så har denne "frem"gang en forkert retning.

En "frem"gang - valgmæssigt set - af denne art og på dette grundlag for Danmarks kommunistiske Parti repræsenterer i virkeligheden en tilbagegang for socialismen, et tilbageslag for arbejderklassen.

Partiet bør betakke sig for denne form for fremgang, vende til-

tilbage til marxismen-leninismens revolutionære grund og selvstændigt anvende dens almengyldige sandheder på den danske virkelighed. Det er et hårdt og uvant arbejde, men det fører mod målet.

-o-o-

Vil vi da slet ikke have kommunister i folketinget? Bør kommunistiske partier da slet ikke deltage i valgene til borgerlige parlamenter? Jo naturligvis - at nægte det ville være vanvid.

Men et kommunistisk parti bør først og fremmest benytte valgkampen til en forstærket indsats i den socialistiske opdragelse af arbejderklassen, og det må herunder benytte valgkampen netop til en afsløring af folketingets rolle i bourgeoisiets diktatur, ikke til en tilsløring af den. Det bør bruge valgkampen og sine eventuelle mandater - der kun vindes på baggrund af en rigtig kamp for socialismens tanker parret med en rigtig ledelse af den dagsaktuelle økonomiske og politiske kamp i perioden mellem valgene - netop som et middel til at bekæmpe indflydelsen fra den borgerlige og socialdemokratiske-reformistiske ideologi, ikke til selv at deltage i udbredelsen af den. Valgkampen må bruges til at fratage arbejderne og hele den brede befolkning illusionerne om det borgerlige samfund - ikke til at forstærke dem!

"Tilskueren"

Uhyggeligt overgreb

Den 3. april i år arresterede Brasiliens nye magthavere efter militærkupet ni kinesiske statsborgere, der alle opholdt sig fuldt lelagt i landet efter almindelig overenskomst med og udstyret med normale papirer og stempler fra den tidligere brasilianske regering.

De ni er: Wang Yao-ting, vicerepræsentant ved det kontor, som Kinas råd for fremme af international handel havde oprettet i Brasilien, og vicedirektør for Kinas nationale tekstilimport og -eksportkorporation, og medlemmer af hans stab Ma Yao-tseng og Sung Kuei-pao. Desuden Hou Fa-tseng, leder af fortroppen til forberedelse af den Kinesiske Folkerepubliks økonomiske og kommercielle udstilling i Brasilien, og medlemmer af hans stab Wang Chih, Su Tzu-ping og Chang Pao-sheng. Endelig korrespondenten i Brasilien for telegrambureauet Hsinhua Wang Wei-chen og hans assistent Chu Ching-tung.

Uden mindste lovlig grund arresterede de fascistiske myndigheder de ni kinesiske statsborgere, brugte tortur mod den under "forhørene", forsøgte at tvinge dem til at tage til Taiwan og har sluttelig forberedt en såkaldt retssag mod dem for "spionage og undergravningsvirksomhed". Alt dette til trods for, at lederen af Brasiliens nye sikkerhedsorganer, oberst Gustavo Borges, offentligt har måttet indrømme, at der ingen vidnesbyrd findes mod dem, og at hverken husundersøgelser eller "forhør" har bragt nogen form for kompromitterende materiale frem.

Verdensomspændende protester

Først da et læserbrev bragte sagen frem, bemærkede LAND og FOLK, at der lige siden har udfoldet sig en verdensomspændende protestbevægelse mod disse uhyrligheder, der foruden den menneskelige side, repræsenterer en krænkelse af alle internationale og folkeretslige normer for samvkem landene imellem. Fra land efter land på alle kontinenter har fagforeninger, journalistforeninger, handelskamre, enkeltfirmaer, venskabsforeninger med Kina, forfattere, parlamentsmedlemmer, jurister og enkeltpersoner fra alle samfundslag sendt

protester til de brasilianske myndigheder og solidaritetstilkendegivelser til Kina.

Også progressive mennesker i Danmark må protestere! Vi opfordrer vore læsere til flittigt at samle underskrifter på vedlagte protestskrivelse og snarest - i første omgang senest den 1. juni - sende dem tilbage til os, hvorfra originalerne vil gå videre til den herværende brasilianske ambassade. Samtidig vil vi bede den Kinesiske Folkerepubliks ambassade som en solidaritetshilsen videregive meddelelsen om protesten og antallet af underskrivere til de respektive organisationer i Kina.

UNDERSKRIFTINDSAMLINGENS FØRSTE ETAPE SLUTTER 1. JUNI - men den fortsætter, og nye lister kan rekvireres skriftligt hos ORIENTERING eller på telefon 29 43 57, ØBro 7803 og 34 50 87.

Redaktionen

ANTI-REVISIONISTISK KAMP I CHILE

Marxister-leninister i Chiles kommunistiske Parti påbegyndte i februar udsendelsen af et tidsskrift "Marxistisk-leninistiske principper". Det første nummer indeholdt bl.a. resolutioner fra et møde, hvor godt 60 medlemmer af partiet i hovedstaden og repræsentanter for provinsen diskuterede partiledelsens politiske linje og problemer omkring partiets udvikling og organisation.

I resolutionen om den internationale situation hedder det bl.a.:

> "I betragtning af, at den gruppe, der nu kontrollerer SUKPs centralkomite har kastet marxistisk-leninistiske principper over bord, beslutter (dette møde) at fordømme dette som uforeneligt med partiets revolutionære kamp.
>
> Det hilser Kinas kommunistiske Parti, den sande arving til den revolutionære organisation, der aldrig bør opgives.
>
> Det anerkender den cubanske revolution som socialismens pioner i Amerika, hvis eksempel på kamp og succes er en stadig fanfare, der kalder folkene til at afvise kompromisets vej i klassekampen.
>
> Det erklærer sin støtte til alle de anti-imperialistiske bevægelser, der nu foregår i de afhængige lande.
>
> Det appellerer indtrængende til alle broderpartier om uden vaklen at videreføre kampen mod revisionismen."

Om den chilensiske situation siges det bl.a.:

> "Partiets ledelse vender ryggen til revolutionære principper, leder ensidigt kampen ind på parlamentsvalgets vej og øder partiets energi på storstilet pengeindsamling for at dække udgifterne til partiets eksisterende bureaukratiske apparat."

Meget kort fortalt:

Foruden i Østrig er der nu også dukket blade og tidsskrifter, der vender sig mod partiledelsernes revisionistiske linje op i Spanien, Italien, England, Peru og mange andre steder, og nye partier eller nye marxistisk-leninistisie grupper er kendt i Ceylon, Australien, Colombia, Brasilien, Frankrig, Belgien og en række andre lande.

12 punkter FOR KOMMUNISTISK POLITIK I DANMARK !

1) I DEN VERDENSOMSPÆNDENDE KAMP FOR FREDEN bør kommunisterne uophørligt påpege, at imperialismen, og i første række den amerikanske imperialisme, er den hovedansvarlige for krigsfaren. Kampen mod imperialismen kan ikke føres ved hjælp af tomme paroler om en fire-årig total international afrustning eller gennem en underordning af klassekampene og de nationale kampe under den fredelige sameksistens' principper, eftersom disse princippers gyldighed begrænser sig til forholdet mellem lande med forskelligt samfundssystem. Vi afviser i denne forbindelse den farlige snak om gensidig tillid mellem socialismens folk og imperialisterne, og vi afviser Sovjetunionens selvovervurderende tro på, at blot de sovjetiske og amerikanske toppolitikere kommer til enighed, da er truslen mod verdensfreden fjernet. En sådan enighed er utænkelig og uønskelig, idet borgfred med klassefjenden er ensbetydende med forrædderi mod den internationale arbejderklasse og mod alle undertrykte folk. Kampe mod imperialismen bør baseres på massernes m a n g e s i d i g e initiativer og aktioner, ligefra den direkte kamp mod atomtruslen til folkenes bestræbelser på nationalt og klassemæssigt at s p l i t t e imperialisterne.

2) KAMPEN FOR ET FORBUD MOD ATOMVÅBEN, herunder forbud mod a l l e prøvesprængninger - også de underjordiske - skal styrkes og udvides, idet man samtidig klart fremholder, at kernevåbnene i n g e n s i n d e kan blive et trusselsmiddel i en socialistisk magts politik, og at ingen socialistisk magt nogensinde og under noget forhold kan være den første til at anvende kernevåben. I denne forbindelse afviser vi Sovjetunionens hovedløse kernevåbenpolitik, der er en tro kopi af den amerikanske kerne-afpresningspolitik og et resultat af denne. Vi afviser således Sovjetunionens æventyrpolitiske anbringelse af raketter på Cuba, samtidig med at vi afviser ethvert forsøg på at isolere kampen for freden til et spørgsmål om at ordne verdensproblemerne gennem aftaler stormagterne imellem. Kampen for bevarelsen af et atomfrit Norden, forbundet med bestræbelserne for at rive Danmark løs fra NATO med dansk neutralitet for øje, bør yderligere udvikles, idet kommunisterne klart fastholder, at en gennemførelse af dette krav ikke a u t o m a t i s k udelukker krigshandlinger på dansk område, at stormagtsgarantier, afgivet af imperialistiske stormagter, er v æ r d i l ø s e og let kan skabe illusioner om at man kan stole på imperialisterne, og at kommunisterne derfor må fremholde, at dansk neutralitet k u n er realistisk, hvis neutraliteten tilkæmpes og opretholdes gennem folkets aktive og stadige kamp mod den a m e r i k a n s k e imperialisme og dens danske forbundsfæller.

3) Kommunisterne må nøgternt erkende, at imperialismens svage led i vor tid findes i den afrikansk-asiatisk-latinamerikanske verden, hvor hovedmodsigelserne i verden af i dag grellest kommer for dagen. Enhver udfoldelse af den anti-imperialistiske, nationale befrielseskamp styrker fredens og socialismens sag ved at splitte imperialisterne og trænge dem tilbage. Vi afviser på det skarpeste ethvert forsøg på at underordne denne kompromiløse kamp under en misforstået fortolkning af den fredelige sameksistens' principper gennem den megen snak om, at "en lille gnist" fra en lokal antiimperialistisk krig kan sætte verdensfreden på spil.

4) I deres brede fredspolitiske virke og i deres øvrige arbejde på at samle de bredeste kredse i kampen mod monopolkapitalismen bør kommunisterne samarbejde på et klart grundlag, uden forfængelig mistro mod bevægelser, man ikke selv starter, men med kritisk årvågenhed, uden opportunistiske fortielser af samarbejdspartnernes fejl, ud fra et utvetydigt klassegrundlag og uden et øjeblik at tilsløre egne principper eller mister deres selvstændige ansigt.

5) Kommunisterne bør klart afvise ethvert forsøg på at reducere vor forsvarspolitik til en gold, isoleret dansk afrustningspolitik, idet kommunisterne på den ene side klart påpeger forsvarets rolle som kernen

det borgerlige statsapparat og derfor støtter enhver stræben efter nedrustning, mens kommunisterne på den anden side samtidig som perspektiv fremholder, at et socialistisk Danmark i en rum tid må opretholde et demokratisk forsvar til værn om de opnåede resultater mod ydre og indre fjender.

6) Kommunistisk politik bør baseres på en nøgtern klasseanalyse af det danske samfund. Vort formål kan ikke være skabelsen af et uigennemførligt "fornyet demokrati", som sværer et sted mellem socialisme og kapitalisme. Vort formål må være at arbejde for at desorganisere monopolkapitalen og skabe basis for den endelige erobring at statsmagten og dermed monopolkapitalens fjernelse.

7) Kommunisterne bør ikke e n s i d i g t lægge vægt på mulighederne for en fredelig overgang til socialismen. De bør i stedet klart fremhæve b e g g e muligheder, den fredelige som ikke-fredelige, hvis kommunisterne vil undgå at skabe illusioner om, at borgerskabet er villig til uden sværdslag at forlade skuepladsen.

8) Kommunisterne må i deres politik klart skelne mellem kortsigtede, dagsaktuelle paroler, mere langsigtede paroler, som kan realiseres endnu mens kapitalismen eksistere, men som forudsætter en kraftig skærpelse af klassekampen og arbejderklassens enhed og forbund med andre dele af det arbejdende folk, - og endelig revolutionære paroler, som tilsigter proletariatets erobring af statsmagten, skabelsen af proletariatets diktatur i forbund med alle undertrykte samfundslag og skabelsen af grundlaget for opbygningen af socialismen i Danmark. Denne tredelte kamp, som må være en uadskillelig enhed med lige vægt på alle opgaver, må baseres på en nøgtern erkendelse af, om tidens strømninger er mere eller mindre gunstige for kommunistisk politik, hvorfor vi bør afvise enhver virkelighedsfjern snak om "venstreudvikling" og lignende, der blot skal bortforklare vore nederlag og fjendernes forbigående sejre.

9) Kommunisternes kamp for arbejderklassens enhed må baseres på et nøgternt grundlag. Vi afviser enhver snak om, at socialdemokratiet er et arbejderparti, blot fordi dets medlemmer og vælgere i stor udstrækning er arbejdere. Socialdemokratiets politiske indhold er borgerligt socialliberalt. Kun et virkeligt v e n s t r e s k r e d kan skabe basis for en sand enhed i arbejderklassen og dermed for likvideringen af socialdemokratiets borgerlige politik. Samtidig afviser vi DKPs forsøg på at adoptere SFs revisionisme. Kommunisterne bør overfor SF forstærke den socialistiske agitation på et utvetydigt marxistisk grundlag. I kampen for arbejderklassens enhed afviser vi samtidig enhver snak om, at de tre "arbejderpartier" kan udrette undere i tilfælde af flertal i Folketinget, idet vi i stedet fremhæver, at et flertal i et borgerligt parlament af de tre "arbejderpartier" i k k e har nogensomhelst betydning, medmindre der sker et virkeligt opbrud i arbejderklassen u d e n f o r Folketinget.

10) Vi ønsker, at kommunisterne i deres agitation og propaganda forbander reklamementaliteten og klart argumenterer for sine standpunkter, ikke fortier og bortforklarer fejl i kommunisternes politik og arbejde, ikke skjuler sine hensigter af opportunistiske grunde og undlader at latterliggøre sig med superoptimistiske sejrsparoler, som ingen bund har i virkeligheden.

11) Vi ønsker, at danske kommunister i deres vurderinger af vor bevægelses historie tager udgangspunktet i den sande virkelighed, klart afviser andre partiers anvendelse af det magiske ord "persondyrkelse" som forklaringer på hele perioder i socialismens historie, klart afviser andre partiers forsøg på ensidigt at udradere ligeberettigelsen mellem partier, som det er tilfældet i forholdet til Albaniens Arbejdets Parti, klart afviser den moderne revisionisme i alle dens former og endelig klart afviser ethvert dogmatisk forsøg på at klare vigtige inter-kommunistiske stridsspørgsmål ved kritikløs eftersnakken af den ene parts standpunkter.

12) Vi ønsker, at kommunisterne i den internationale kommunistiske debat grundigt skal drøfte de forskellige synspunkter i overensstemmelse med DKPs beslutninger på 19.kongres, hvor det siges, at "udfra vort principielle ideologiske grundlag tager vort parti selvstændig stilling til udviklingen og begivenhederne i andre lande og i disses arbejderbevægelser.

KOMMUNISTISK ARBEJDERKREDS fremlægger de 12 punkter til debat. Vi vil senere fremkomme med en pjece, der detailleret behandler de spørgsmål, som de 12 punkter omfatter.

DET SVAGE LED

i kæden

"Racisme", "nationalisme", "leflen for de farvede folk" og lignende smagløsheder serveres som modargument, når indonesiske, koreanske, new zealandske, kinesiske og andre kommunister hævder, at det svage led i den imperialistiske kæde i vor tid findes i den afro-asiatisk-latinamerikanske verden, hvor kampen mod imperialismen er skærpet, fordi modsætningerne mellem fremskridt og reaktion mest åbent brydes her.

Sådanne konkrete analyser af situationen i den antiimperialistiske kamp huer ikke de folk, der vil frelse verden gennem samarbejde med den amerikanske imperialisme. Men om det huer dem eller ej - kendsgerningerne kan ikke rokkes. Og det er kedeligt, at borgerlige økonomer ufrivilligt skal bevise kendsgerningen om "det svage led " i kæden, når det dog burde være de kommunistiske partier, der gjorde det.

Skibsreder-eftermiddagsbladet "Information"s økonomiske medarbejder skrev således 14/4 d.å.:

"I årene efter Korea-krigen faldt råvarepriserne med den virkning, at u-landene mistede valutaindtægter svarende til eller endnu større end de beløb, de modtog i hjælp fra de rige nationer." Og senere i artiklen: "...fald i råvarepriserne bidrog til at holde inflationære tendenser nede og i grunden finansierede den vesteuropæiske højkonjunktur."

Bag økonomens jongleren med de fornemme videnskabelige ord ligger klart det faktum, at det er den imperialistiske udbytning af de u-lande, som de hyklerisk foregiver at ville hjælpe på fode, der i realiteten har skabt den vesteuropæiske højkonjunktur. Og det er netop denne udplyndring af kolonierne eller de tidligere koloniområder, som er en af årsagerne til, at kampen mellem reaktionen og fremskridtet er akut i disse områder.

DERFOR taler man bl.a. om "det svage led i kæden.".

Det var rimeligt, om revisionisterne tog hensyn til fakta, fremfor at benytte den fascistiske propagandataktik at tale om "racisme".

kommentator.

Skaf ORIENTERING flere læsere!

Jo vist lyver de ...!

ÅBENT BREV TIL KAMMERAT P.

Da vi havde vor lille disput forleden på åben gade, slog du med stor styrke fast, at "Sovjetunionens kommunistiske parti lyver ikke, for det behøver de ikke." Gid du havde ret, kammerat, så ville meget også se anderledes ud i verden i dag.

Når du siger det så sikkert, og jeg nærer ingen tvivl om, at du mener det, sker det naturligvis først og fremmest på baggrund af den gamle sandhed, at kommunister aldrig har grund til at frygte sandheden - at kommunister tværtimod altid direkte har brug for sandheden, og dernæst på baggrund af en forståelig, igennem mange år fuldt berettiget tillid til Sovjetunionens kommunistiske Parti og dets ledelse. Du siger det, fordi det ganske simpelt ville vende op og ned på en meget stor del af, hvad du i dine mange år i partiet har lært og hørt, hvad du har troet på og bygget på. Det e r ingen morsom eller let proces at skulle erkende, at de folk, som vi alle har været vant til at se op til, det parti, vi alle har været vant til at stole på, i dag ledes af folk, der svigter a l t det, der danner grundlag for vor tillid og vor ærbødighed. Jeg ved, af egen erfaring, at det ikke er nogen let proces - det gøres ikke fra den ene dag til den anden, det gøres ikke met et skuldertræk, det gør ondt og koster overvindelse og sjælekvaler. Men vi er nogle stykker, der har været processen igennem, og det bliver også en dag nødvendigt for dig og for alle andre ærlige kammerater, der stadig ønsker socialisme i Danmark, at gennemgå den - og det begynder at haste.

Vi kunne tage det Åbne brev af 14.juli fra SUKPs centralkomite, vi kunne tage den sovjetiske regeringserklæring af 21.september 1963, vi kunne tage hele Suslovs tale på CK-mødet i februar, vi kunne tage de sidste artikler i "Kommunist". Side for side, punkt for punkt kunne vi påvise, hvordan SUKP forvrænger, bevidst "misforstår", bevidst løber med en halv vind, bevidst lægger vore kinesiske kammerater ord og meninger i munden, som de aldrig har næret.

Vi kunne slå ned på den groveste beskyldning, noget menneske i dag kan rette mod andre - at de finder en kerneverdenskrig ønskelig som middel til at udbrede socialismen over hele verden. Vi kunne tage den sovjetiske påstand om, at KKP af alle partier kræver væbnet opstand nu og straks uden hensyn til omstændighederne. Vi kunne tage den uhyrlige påstand om, at KKP handler ud fra et racistisk grundlag i sit forhold til den nationale befrielsesbevægelse i Asien og Afrika. Vi kunne tage mange andre ting - men jeg er helt klar over, at selvom alle disse påstande er ondsindet løgn, der kun tjener det ene formål at tilsløre og dække over SUKPs egen politik, vil det i d a g være svært at få dig til at indse det, fordi du først skulle læse og studere alt det materiale, som DKP og Land og Folk ihærdigt har forhindret dig i at læse - og som du måske heller ikke har tid eller kræfter til at gå i gang med nu.

Lad os derfor til en begyndelse, der måske kan skærpe din appetit, vække din nysgerrighed, få dig til at spekulere bare lidt, tage nogle umiddelbart indlysende eksempler. Lad os tage nogle eksempler, hvor der ikke skal vurderes, hvor det ikke drejer sig om et trænge bag ordene til en mening i sammenhæng med andre ord, hvor det ikke drejer sig om at slå fast, hvad kineserne i k k e har sagt. Lad os tage et par eksempler, hvor det simpelthen drejer sig om at se på, hvad der er skrevet, og hvordan dette konkrete skrevne behandles og citeres.

Cuba-krisen

M.A.Suslov siger i sin tale til SUKPs CK (citeret efter særnummer af Fakta om Sovjetunionen, april 1964), at KKPs ledelse ikke på nogen måde støttede Warszawa-pagt-staternes forsvarsforanstaltninger, som blev sat

i værk med henblik på en imperialistisk aggression mod Cuba i efteråret 1962 og

" den mælede ikke et ord om, at Kina i tilfælde af et USA-angreb på Cuba ville stå sammen med de øvrige socialistiske lande".(side 21

I rubrikken "Fra Moskvas horisont" i FAKTA nr. 8 1964 står der i anden spalte side 5:

(Den kinesiske ledelse) fremsatte ikke engang nogen officiel erklæring om i tilfælde af et amerikansk angreb på Cuba at ville forsvare det sammen med andre socialistiske lande. Til gengæld søgte den kinesiske presse af alle kræfter at gyde olie på krisens bål."

Jamen, dette er jo løgn. Og det lader sig direkte kontrollere. Den 24. oktober - to dage efter Kennedys blokade-dekret mod Cuba - skrev KKPs centralorgan "Renmin Ribao" (Folkets Dagblad) i en ledende artikel bl.a.:

"Kinas 65o millioner store folk har konsekvent og med fasthed stået ved det cubanske folks side. Vi er fuldt ud overbeviste om, at det cubanske folk under dets store leder statsminister Castro med støtte fra alle fredselskende lande og folk i verden vil knuse alle amerikanske imperialistiske aggressions- og interventionshandlinger."

Den 25.oktober udsendte den Kinesiske Folkerepubliks regering en særdeles officiel erklæring, hvori det bl.a. hed:

"Den amerikanske krigsprovokation mod Cuba bringer alvorligt verdens freden i fare. Folk fra alle verdens hjørner giver udtryk for deres vrede protest. Sovjetunionens regering udsendte den 23.oktober en erklæring, hvori den påpegede, at denne aggressionshandling fra de Forenede Staters side mod Cuba kan få yderst alvorlige konsekvens og erklærede, at Sovjetunionen vil gøre sit bedste for at knuse den amerikanske imperialistiske bloks aggressive rænker og for at forsvare og styrke verdensfreden. DEN KINESISKE REGERING STØTTER FULDT UD DETTE RETFÆRDIGE STANDPUNKT FRA DEN SOVJETISKE REGERINGS SIDE. SAMMEN MED DE ANDRE SOCIALISTISKE LANDE OG ALLE ANDRE FREDSELSKENDE LANDE VIL KINA FØRE EN BESLUTSOM KAMP MOD DENNE KRIGSPROVOKATION FRA DEN AMERIKANSKE IMPERIALISMES SIDE.

.... DET STORE CUBANSKE FOLK STÅR IKKE ALENE. HELE DEN SOCIALISTISKE LEJR STÅR PÅ CUBAS SIDE.... HVIS I, AMERIKANSKE IMPERIALISTER, SKULLE VOVE AT STARTE EN KRIG, VIL FOLKENE I VERDEN ALDRIG TILGIVE JER. VED AT LEGE MED ILDEN, VIL I BLOT BRÆNDE JER SELV.

Alle fredselskende folk og lande i verden, foren jer. Tag alle mulige skridt til at støtte og hjælpe det cubanske folk, bekæmp den amerikanske blokade af CUBA og knus den amerikanske krigsprovokation

Kina-Indien

Om grænsestriden har SUKP bl.a. sagt, at Kina med militære midler ønsker at ændre sine grænser. Beviset på det stik modsatte ligger i Kinas praktiske handlinger: Efter med al tydelighed at have vist Indien, hvem der var militært overlegen, trak den kinesiske regering sine styrker hjem fra området syd for den ulovlige McMahon-linje og yderligere 2o km nord for denne grænse og sagde derefter: Skal vi så forhandle. Hvis Kina ville have løst grænsespørgsmålet med Indien militært, havde det alle chancer, men det vil Kina ikke. Dets urokkelige standpunkt er tværtimod, at grænsespørgsmålene kun kan og kun må løses ved forhandlingsbordet.

Nå, du vil måske sige, vi her er inde på fortolkningerne? Nuvel, så lad os se på, hvad Suslov har at sige. I den nævnte tale siger han (side 21 i FAKTA-særnummeret):

"Det er et faktum, at netop da krisen i det Caraibiske Hav var på sit højeste, foretog den Kinesiske Folkerepubliks regering en udvidelse af den væbnede konflikt ved den kinesisk-indiske grænse."

Nej, det er aldeles ikke noget faktum. Det er derimod et faktum, at indiske tropper den 2o.oktober - altså 2 (to) dage f ø r Kennedys blokade direktiv, der bragte krisen i det Caraibiske Hav op på sit højeste - gik til angreb langs hele den kinesisk-indiske grænse. Ja, det siger kineserne - svarer du? Udmærket, så læs disse udtalelser fra en mand, du formentlig tror mere på, formanden for Italiens kommunistiske

Parti, Palmiro Togliatti, på det italienske partis 1o.kongres (citeret efter det italienske partis eget Foreign Bulletin):

"Hvad angår den alvorlige væbnede konflikt på grænsen mellem Indien og Kina, bekræfter vi, hvad vi netop har sagt. Vi kender alle de rimelige og retfærdige krav, der er stillet af Folkets Kina. Vi er også klare over den KENDSGERNING AT MILITÆRE AKTIONER BLEV PÅBEGYNDT EFTER ET ANGREB - HVIS OMFANG VI IKKE KENDER - FRA DEN INDISKE SIDE."

At Togliatti alligevel lægger en del af skylden, måske hovedskylden for konflikten på Kina har intet med det foreliggende at gøre - det var inderne der angreb, og de angreb i n d e n Cuba-krisen nåede sit højeste. Hvad gjorde Kina da? Slog de ikke igen? Jo, men først appellerede de den 24.oktober, altså mens "verden holdt vejret" over Cuba om fred og forhandling. I en regerinserklæring fra Peking der dybt beklagede grænsekonflikten blev det foreslået,

1) At begge parter skulle anerkende, at grænsespørgsmålet skal løses fredeligt og at begge parter skulle trække deres tropper 2o km tilbage fra linjen for deres faktiske kontrol.
2) At de to parter erklærer sig villige til ikke at overskride denne linje for faktisk kontrol, og
3) at de to landes regeringschefer, Chou En-lai og Nehru, snarest skulle mødes for at forhandle om en fredelig løsning.

Prøv så at læse Suslovs udtalelse en gang til, kammerat, og se, om du kan få det til at rime.

Hvem truer med atomkrig?

Endnu en ting: Suslov siger i sin tale (pjesen side 23-24):

"I et anfald af irritation svang KKPs ledere sig endda op til at sige, at truslen om udløsning af atomkrig udgår, ikke fra imperialismen, men fra de "moderne revisionister", med en gennemsigtig hentydning til Sovjetunionen og andre socialistiske lande."

Efter nogle løsrevne citater fra Kinas præsident Liu Shao-chis tale i Pyongyang, Korea, den 18.september 1963, fortsætter Suslov:

"Hvor rørende er ikke Liu Shao-chis omsorg for, at det ikke for alt i verden skal falde nogen ind at mistænke imperialisterne for at udløse en kernevåbenkrig."

Hvad sagde Liu Shao-chi da? Talen foreligger i sin fulde ordlyd på dansk. Han sagde, som du selv kan overbevise dig om, bl.a.:

"I sin dødskamp sætter den amerikanske imperialisme alle kræfter ind i brugen af sin kontrarevolutionære dobbelttaktik for at frelse sig selv fra nederlag. MENS DEN STÅR MIDT I EN HEFTIG OPRUSTNING SOM FORBEREDELSE TIL BÅDE KERNEKRIG OG KONVENTIONEL KRIG, faldbyder den snedigt "fredsstrategien" understøttet af væbnet magt i et forsøg på at opløse den socialistiske lejr og undergrave den nationale befrielsesbevægelse og folkets revolutionære kamp i alle lande."

Hvorfor siger Suslov så, at Liu Shao-chi netop i denne tale har sagt, at truslen om "udløsning af atomkrig udgår ikke fra imperialismen, men fra de "moderne revisionister". Tilmed når Liu Shao-chi senere i samme tale sagde:

"Vi tror, at kernevåben kan forbydes og kernekrig forhindres: HVIS IMPERIALISTERNE VIRKELIG FREMPROVOKERER EN KERNEVERDENSKRIG, vil det ikke være hele menneskeheden, men det afskyelige imperialistiske system, DER UDSÆTTER MENNESKEHEDEN FOR EN SÅ UHYRE KATASTROFE, der vil blive ødelagt."

Hvem skal have ledelsen?

Skal vi lige tage en enkelt ting endnu, kammerat? Den er ganske enkel. I det Åbne brev (Tiden pjece side 36) skriver SUKPs centralkomite:

"Det ser .. ud til, at de kinesiske kammerater vil "rette" Lenin og vise, at det ikke er arbejderklassen, men "visse patriotisk sindede konger, prinser og aristokrater", der skal have hegemoniet

i den verdensomfattende kamp mod imperialismen."

Citatet med disse konger og aristokrater gør det klart, at det henviser til KKPs forslag til generallinje for den internationale kommunistiske bevægelse, de såkaldte "25 punkter", der, som du ved, også foreligger på dansk. Kineserne skriver (det er punkt 9):

"I disse områder (Asien, Afrika og Latinamerika) nægter yderst brede lag af befolkningen at være slaver af imperialismen. De omfatter ikk blot arbejderne, bønderne, de intellektuelle og småborgerskabet, mer også det patriotiske nationale bourgeoisi og endog visse konger, fyrster og aristokrater, der er patriotiske."

Efter i de næste to afsnit at have understreget, at proletariatet og dets parti må have tillid til masserne og på grundlag af et fasttømret forbund mellem arbejderne og bønderne skabe den bredest tænkelige enheds front mod imperialismen og dens lakajer, skriver kineserne :

"For at konsolidere og udvide denne enhedsfront er det nødvendigt, at det proletariske parti må hævde sin ideologiske politiske organisatoriske selvstændighed og INSISTERE PÅ LEDERSKABET I REVOLUTIONEN."

Hvordan kan Suslov få ud af disse sætninger, at konger og aristokrater efter kinesernes mening "skal have hegemoniet i den verdensomfattende kamp mod imperialismen". Manden lyver, kammerat, hvor smerteligt det end er at måtte konstatere det. Kan du komme til noget andet resultat?

-o-o-o-

Lad dette være nok, men jeg kunne godt blive ved endog meget længe endnu. Til slut blot et enkelt citat, som jeg håber du vil huske og have i tankerne næste gang, man fra sovjetisk, dansk eller anden side udslynger den beskyldning mod Kinas kommunistiske Parti, at det ønsker krig.(det er fra punkt 14 i de "25 punkter"):

"Skønt marxister-leninister på grundlag af de to verdenskriges historie har påpeget, at verdenskrige uundgåeligt fører til revolution, har INGEN MARXIST-LENINIST NOGEN SINDE MENT OG VIL ALDRIG MENE, AT REVOLUTION MÅ GENNEMFØRES GENNEM VERDENSKRIG."

Og læg vel mærke til, at når de siger marxister-leninister, mener de bl.a. sig selv - og det har de al ret til. De er f.eks. ikke bange for sandheden. De nøjes ikke med løsrevne citater, men giver deres læsere fuld adgang til de dokumenter og taler, de baserer deres angreb på de moderne revisionister på. Kina har to gange offentliggjort det Åbne brev, de har også offentliggjort Suslovs tale - men Sovjetunionen har kun i en meget lille del af Pravdas oplag offentliggjort kinesernes "25 punkter og de har ikke offentliggjort en eneste af de efterhånden otte kommentare til det Åbne brev.

Hvis vi ændrer din udtalelse om at lyve, så den kommer til at lyde: "Kommunister lyver ikke, for det behøver de ikke", så har du ret - men hvad skal vi så kalde lederne i Sovjetunionens og for den sags skyld Danmarks kommunistiske Parti?

Tænk lidt over det, kammerat P. Og lad os snakkes ved en anden gang.

Med kammeratlig hilsen
Gotfred Appel.

HUSK GIRO 12 79 25